

Ó.
ak
i
y az,
alánték,
ya —
áték!

KIS HÍR

OK.

gég,

TAVASZ A KÓRÁGVON. (lásd 103. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

„És bizonyosan tudod, hogy ez az idegen szörnyeteg emberi alakot viselt, hogy eleven volt? Nem káprázott a szemed?“ kérdé a vén „Keselyű“ nagy megdöbbenéssel. Hiszen az alig lehetséges... látott-e valaha valaki fehér bőrű embert? Soha! Ha mégis igaz, akkor ez veszedelmet jelent.“

„Mondom neked, öreg atyám, és nektek, testvéreim, hogy igazán láttam, láttam, a mint megmozdult, a mint azt a sajátságos fehér kezét fölemelte és arczára tette, s arca véres lett; ekkor megijedtem és elszaladtam.“

Ijedten és némán álltak mindnyájan, de végre, egy öreg asszony, ki gyűlölte Rá-Magiét és nem akarta, hogy higyenek neki, sugni-bugni kezdett jobbra is, balra is:

„Ugyan már hogyan lehet elhinni ilyen mesebeszédet? Honnan jöhetne partunkra ilyen szörnyeteg? És mért nem látta más, csak Rá-Magie? Bizonyosan álmodott és most el akarja hitetni velünk, hogy fehér arczu embert látott. Pedig az nincs is, hiszen tudjuk, mindnyájunknak szép vörös bőrünk van. Nem igaz ez az egész beszéd.“

És a többi asszonyok s a gyermekek is, kik elébb annyira megrettentek, e szavakra nekibátorodtak és kiáltozni kezdték, hogy „bolondság, nem igaz az, menjünk haza!“

és oly nagy zaj lett, hogy az öreg főnöknek kellett ismét csendet parancsolni. Azután meghagyta a tömegnek, hogy takarodjanak ki, és egymaga kérdezgeté Rá-Magiétől bővebben, hogy és mit látott.

Hanem kint ezalatt az asszonyok megint összesereglettek és ismét mondogaták:

„Mégis csak furcsa, hogy Rá-Magie ilyen csodát látott — nem lehet az igaz — És ha igaz, hogyan jutott vissza? Hiszen ha veszedelmes szörnyeteg, akkor megölte volna Rá-Magiét; ha pedig nem veszedelmes, miért ijedt meg tőle annyira? Rá-Magie azzal dicsekszik, hogy nem fél a tigristől sem — most ugyan szép bátorságot mutatott.“

Igy gunyolták Rá-Magiét, ki ezt hallotta, mert épen ekkor kilépett a sátorból és oda lépett a gunyolódó asszonyokhoz, asztán büszkén szólt:

„Gunyolódtok fölöttem? Jó, én kész vagyok visszamenni oda, megmutatom, hogy nem félek. A kinek bátorsága van, jöjjön velem. Ha senki sem jó, magam megyek.“

„Én veled megyek, leányom, ha karodat nyujtod és támogatasz,“ szólt a vén főnök, ki már alig tudott járni. E szavakra a többiek is nekibátorodtak és mindnyájan kiáltozák:

„Mi is megyünk! Mindnyájan megyünk, ha veszedelem van, együtt leszünk. Vezess minket, Rá-Magie!“

És így az egész falu népe, az utolsó kis gyermekig összetódult és

követte
támog
törzs
volt, a
elől-há
váncsi

Me
tengerp
ordítás
ki; g
lélekze
katlan
ból;
ismét
tek s
tak fé
voltak
ijedten
nem lá
nyájan
egyszer
nyeteg
sága é
már el
az a
gunyol
maradt

„E
Rá-Ma
„ti fél
egésze
jon o
nyeteg.

Ez
és gon
senkit,
nem f
megtör
Rá-Ma

követte Rá-Magiét, ki legelől ment, támogatva a vén „Keselyü“-t, a törzs szent főnökét. Hosszu csapat volt, a gyerekek ugrándozva futostak elől-hátul és mindenki félve és kíváncsian várta, hogy mi fog történni.

Mentek, mentek az erdőn át a tengerpart felé s időnként hangos ordításba és jajveszékelésbe törtek ki; gyakran megálltak és elfojtott lélekzettel figyeltek, ha valami szokatlan zaj hallatszott a sűrű erdőből; aztán folytatták utjokat, majd ismét ordítottak, vad dalokat énekeltek s pogány isteneikhez fohászkodtak félelmökben. Mikor már közel voltak a parthoz, az egész tömeg ijedten megállt s egymásra bámult; nem láttak ugyan semmit, de mindnyájan rettegtek, hogy hátha mégis egyszerre csak előbukkan az a szörnyeteg? Egyiknek sem volt bátorsága és sorban mentegetőztek, hogy már elfáradtak, nem mehetnek tovább; az a vén asszony, a ki leginkább gunyolta Rá-Magiét, most leghátrább maradt.

„Hát csak maradjatok itt,“ szolt Rá-Magie büszkén és haragosan; „ti féltek, jól látom. Én elmegyek egészen a partig és megnézem, vajon ott van-e még az idegen szörnyeteg.“

Ezzel gyorsan odaugrott a partra és gondosan körülnézett; nem látott senkit, semmit. Kiáltozott, dälolt, de nem felelt senki, csak a sziklákon megtörő hullámok tompa moraja. Rá-Magie ebben nem nyugodott meg,

hanem lement egészen azon helyre, hol előbb az idegent megpillantotta volt.

Hol járt a mi Róbert barátunk azalatt, míg e furesa processio Rá-Magie vezetése alatt őt kereste?

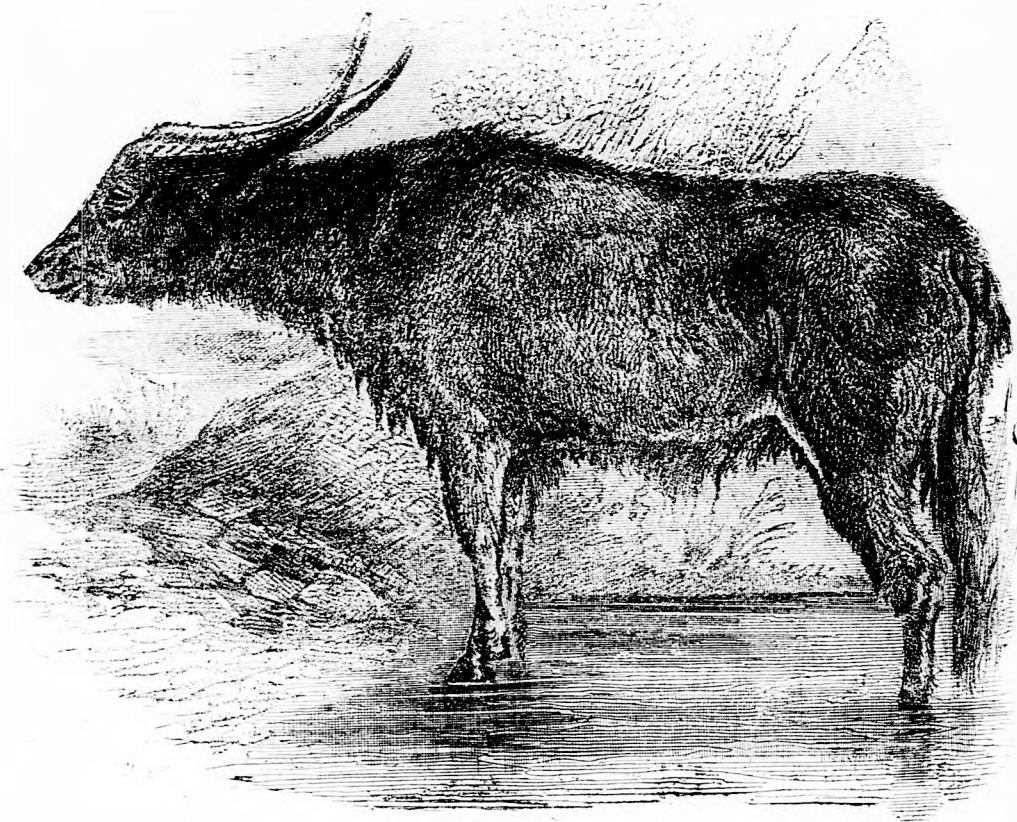
Róbert, midőn a parttól befelé indult, már messziről hallotta a rettentő lármát, melyet a tömegben közeledő vad nép ütött. Róbert sokat járt már vad vidékeken s mikor most közeledni látta a furesa tömeget, jobbnak gondolta, ha nem áll mindjárt eléjük, hanem előbb megnézi, miféle nemzetség az? Azon ügyeséggel, mely a matrózok saját-sága, egy pillanat alatt fölmászott egy magas fára és annak sűrű lombozata közé rejtőzött.

Alig helyezkedett el, jött a lármas csapat és épen azon fa alatt haladott el, melyen Róbert rejtőzött; ugyan csak megijedtek volna, ha Róbert a magasból hirtelen közéjük ugrik; de ezt ő nem tartotta tanácsosnak és csöndesen meglapult a fán; hallotta a vadak beszédét, de nem értette és aligha sejtette, hogy ez ordító tömeg most épen őt keresi.

Mikor már az egész csapat elvonult és oly messze volt, hogy a lárma is alig hallatszott, Róbert csöndesen lejött a fáról és azon irányban kezdett szaladni, melyből a vad csapat jött. A mint kiért az erdőből, szemébe tünt az indus falu, mely sok apró kunyhóból állott. Róbert látta, hogy az alatta elhaladt

esoportban csupa nő van, s csak egy öreg férfi vezetted őket; ismerős levén a vad népek szokásaival, mindjárt sejté, hogy a falu férfi lakossága nincs otthon, hanem vagy háboruba, vagy vadászatra távozott. Mivel pedig különben is

már kissé megerősödött, bátran neki indult a falunak, hogy lássa, mit talál ott; mert a mit Rá-Magie kosarában eleséget talált, az nem volt elég arra, hogy teljesen csillapítsa éhségét; pedig erőre volt szüksége, mert nem tudhatá, miféle vad

AFRIKAI BIVALY. (lásd 102. l.)

nép közé jutott; hátha emberevők és megtámadják őt?

Bátran, de óvatosan lépett az első kunyhók közé, de egy hangot sem hallott, egy embert sem látott: csak néhány kutya kezdett rá morgni, de ezeket nagy bottal

könnyen elkergette. Így ment előre, egyik kezében a nagy botot tartva, másikat éles késén nyugtatva, mert a véletlen úgy akarta, hogy a sok hányatás közt is övében megmaradt nagy matrózkése. Ennek pedig most nagyon örült, mert tudta, hogy a

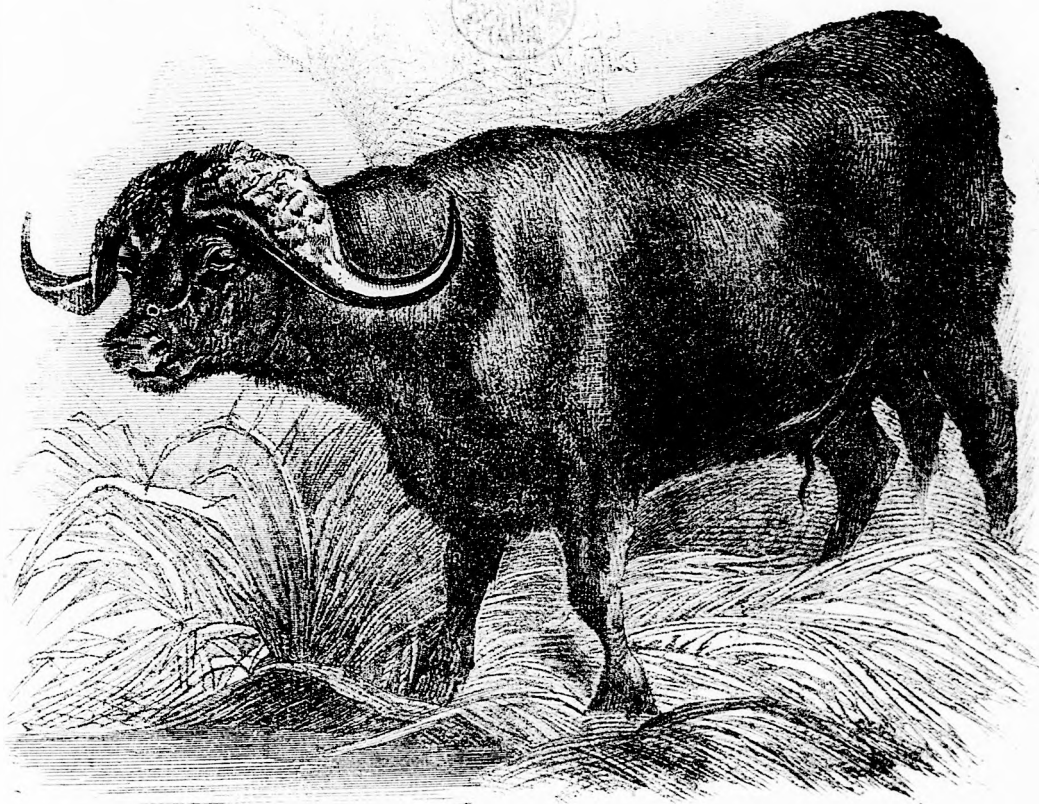
fehér
a fek
A
hogy
férfa
kunyh

emiék
nyitá
indus
elfuto
többie
kodék

fehér embernek nem nagy barátjai a fekete és vörös bőrű vad népek.

A mint végig ment a falun, látta, hogy jól sejté, miszerint az egész férfilakosság távol van; minden kunyhó üres volt, némelyikben tűz

égett és egy-egy darab hus sült, másokban meg valami tésztaféle, s látszott, hogy az asszonynépség is hirtelen távozott a faluból. Ekkor eszébe jutott Róbertnek, miért ment az a lármás csapat a tengerpart felé;

INDIAI BIVALY. (lásd 102. l.)

emlékezett, hogy midőn először fölnyitá szemeit a tengerparton, egy indus leányt látott, ki aztán ijedten elfutott, ez bizonyosan elmondta a többieknek, mit látott, — így okoskodék Róbert, — és most alkal-

masint azért keresi az egész tömeg, hogy elfogja és megölje, mert nyilván eddig még hírét sem hallották fehér embernek.

(Folytatjuk.)

ANJOU MARGIT KIRÁLYNÉ.

(Képpel a 112. l.)

Meleg, fényes nyári nap ragyogott az égen, s a madarak vígan csicseregtek a hexhami őserdőben. Pompás, aranyos ruhába öltözött nő, kezén kis fiút vezetve, nagy gyötrődéssel vánszorog végig az erdőn és igyekeznek valamiképp kijutni a végtelen sűrűségből. Mindkettő nagyon szomorú, a kis fiú keservesen sír, távolból pedig tompán hangzik az ágyuk döreje.

Ez a nő nem más, mint Anjou Margit, Henrik angol királynak neje; a királyt épen most győzték le hatalmas ellenségei egy nagy csatában s most futnia kell, hogy életét megmentse. A szegény királyné is futni kénytelen és magával viszi kis fiát, nehogy ezt a vad ellenség megölje; visz magával aranyat és drága köveket is, azon reményben, hogy majd a tengerparton talál hajóst, ki átviszi Franciaországba, hol biztonságban lesz.

De az erdőben rablócsapat megtámadja őket és elveszi a sok drága kincset. Még szerencse volt, hogy a rablók összevesztek egymás közt a kincs fölött és a királynénak sikerült, karjaiba kapva kis fiát, megszökni. Hanem alig futott fél mértföldet, ismét utját állta egy rabló és kivont törrel rohant reá.

Most már nem menekülhetett s egy perczig azt hitte, hogy elvesznek. De az anyai szív bátorságot nyert még ekkor is és a szerencsét-

len királyné nyugodtan lépett még maga a rabló elé és így szólt: „Nézd, ez a te szerencsétlen királyod fia, kit gonosz emberek üldöznek; védelmezd!” És a vad rabló szive meglágyult e szavakra, nyájasan ölébe vette a fiúskát s anyjával együtt elvezette egy kis kunyhóba, hol addig őrizte és ápolta őket, míg végre alkalom nyílt menekülésükre Angliából.

A BIVALY.

(Képpel a 100. és 101. l.)

A bivaly a szarvasmarha-fajhoz tartozik és sok országban annyira megszelidítették hogy ökör és tehén helyett használtatik. Igen erős testalkotással és rendesen fekete szőrrel bír, mocsáros tájakon szeret tanyázni s gyakran napokig elhever az iszapban. Nagyon hamis és vad természetű állat és sik földön, hol nincs hová rejtőzni, nem tanácsos vele találkozni oly embernek, kit nem ismer, vagy kinek ruházata a pásztorétól eltér. Már külseje is mutatja vadságát: szeme vérben uszik, szája tajtékzik, s kurta, de igen erős szarvait mindig öklelésre készen tartja.

Nem is könnyű feladat a bivalyt annyira megszelidíteni, hogy befogni lehessen. Csak úgy boldogulnak vele, hogy orrába vaskarikát fűznek és ezzel tartják féken, miután az persze roppantul fáj a vad ficzkónak, ha orrát rángatják. Ha egyszer meg van szelidítve, igen hasznos igavonó, mert roppant erős. Teje pedig igen kövér és tápláló.

A bivaly főleg meleg országokban található, így hazánkban a Tisza mentén, hol egész csordákban tartják; különösen sok bivalyt tartanak Olaszországban is.

Afrikában és Indiában a bivaly szintén nagyon el van terjedve s mint képeinkből látható, az afrikai bivaly sokban különbözik az indiaitól; az előbbi sovány és gyenge, hátra hajló szarvai nem igen veszedelmesek: ellenben az utóbbi erős testalkotású és olyan szarvakkal bir, hogy mindenki már messziről kitér utjából.

TAVASZ A KÓRÁGYON.

(Képpel a czimlapon.)

Eljött a szép, az illatos kikelet,
Erdő, mező új életre ébredett.
Tarkállik a himes halom és berek,
A lombokban dallos madár csicsereg.

Erdőn mezőn, zöld virágos halmon át,
Ott látom én andalogni Ilonát!
Le-lehajlik s mit nyujt mező és liget:
Szagos füvet, gyönyvirágot tépeget.

S hogy köténye virággal már tele van:
Bokrétát köt izléssel és okosan,
És ama kis házikóba viszi be —
Ott lakik az öreg Boris nénike

Szegény asszony évek óta szenvedő,
A szobából szabadba nem mehet ő,
A tavasz fris lehéből nem jut neki,
A napsugár derűjét nem élvezi.

Csak barátánk, a jószívű Ilonka,
Látogat el az öreghez gyakorta,
S a jószagn virágokat izibe,
Agg, remegő kezeibe teszi le.

A pohárba a bokréta bekerül
S az szolgál a szobában illatszerül,
Boris néni nehéz szive fölenged,
Bágyadt szeme örömkönnnyel telik meg.

AFRIKAI BENSZÜLÖTTEK.

(Képpel a 110. l.)

Ezek a fekete emberek, kik képünkön láthatók, furesa munkában vannak. Bizonyosan ki nem találnátok, miféle óriási tyukketreczet cipel ott az a négy ember.

Pedig az nem tyukketrecz, hanem afrikai kunyhó. Ezek a szerecsenek ugyanis valami okból, — talán mert vizök kifogyott a forrásból, — összedték sátorfájokat és más vidékre költöznek, a mi nekik nagyon könnyű, mert nem sok butoruk van. A férfiak öszszedik ijjaikat, lánásáikat, az asszonyok hátukra veszik kis gyermekeiket és egy kézi kosárban kényelmesen elviszik kevés élelmi czikkeiket: legbecsesebb portékájok egy pár házi állat s ezt maguk között hajtják előre.

De nem felejtik ott kunyhóikat sem: a rőzsét, földet, melylyel be van fedve, lehányják róla s a farészeket vállaikra emelik és viszik gyakran napokig; ha találtak jó hús forrást, megtelepsznek mellette, a kunyhót befödik ismét galylyal és földdel s készen áll a szállás.

Különben házakat nem csak a félvad afrikai szerecsenek hordanak egyik helyről a másikra; a mívelt északamerikai államokban megtették több nagy városban azt, hogy ha valamely ház utban állott, de lerombolni nem akarták, óriási gépek segítségével fölemelték és más helyre szállították, a nélkül, hogy a ház akár csak meg is repedt volna; még a lakosok is benn maradtak. Három — négy emeletes házakal, sőt egész templomokat torayostul áthelyeznek ily módon.

Ehhez képest persze az afrikai szerecsen kunyhójának áthelyezése valószínűségű gyermekjáték.

HINTA. (lásd III. l.)

A CSERESNYE-TOLVAJ.

EGY SZÉP uri kastély állt egy domboldalon, s körülötte nagyon gondosan ápolt gyümölcsös kert terült el. Épen a kerítés mellett állt pedig egy nagy magas cseresnyefa, egészen megrakva a legpompásabb édes piros cseresnyével. Roppantul csalogatta ez a fiukat, kik a kerítés mellett kint az uton jártak; sokan kacsingattak az édes csemegére és szereték volna tele rakni vele zseböket, hanem hát bizony azt nem lehetett tenniök, legalább becsületes uton nem. Csakhogy voltak rossz gyermekek is, kik keveset törődtek azzal, szabad-e vagy sem és készek voltak a legocsmányább bűnre, a lopásra is, hogy torkosságukat kielégítsék; persze, ha rajtakapták, megbánta a hátuk, de megtörtént, hogy észrevétlenül lophattak s ilyenkor büntetlenül lakmároztak.

Ilyen vásott fiu volt Peti és Gyurka is; egyszer már sikerült

nekik átmászni a kerítésen és lopni a cseresnyéből s most megint ilyenmin törték fejöket. Ott álltak a kerítés mögött és sovár szemekkel pislogattak a cseresnyefára.

„Beh jó volna egy kis cseresnye!“ sohajtá Peti sohajtozva.

„Jó bizony,“ felelt Gyurka fejbiczentve.

„Tudod mit? Én átmászom a kerítésen, fölmegek a fára és telezedem zsebemet, te pedig állj itt és vigyázz jól; ha valaki jó, füttyents, akkor én hamar lefutok.“

„Jól lesz!“

Egy pár percz mulva Peti már átmászott a kerítésen és fönn volt a cseresnyefán, gyorsan rakosgatva zsebeibe a legszebb cseresnyéket.

Volt pedig a kastélyban, melyhez a gyümölcsös kert tartozott, egy szelid majom, melyet a házi ur mulatságképen tartott s melynek bolondos játékain mindenki nevetett. Hanem mivel majom koma sokszor megfojtotta a csibéket az udvarban és a gyümölcsösben is szeretett nyálankodni, lánczra kötötték és csak igen ritkán eresztették az udvarba; majom koma pedig ilyenkor többnyire elosont a gyümölcsösbe és míg az udvarban keresték, azalatt ő jóízűen lakmározott a cseresnye- és barackfákon. Épen azon napon, melyen Petinek oly nagy kedve támadt cseresnyézni, kieresztették a majmot sétálni s majom koma néhány percz mulva már a gyümölcsösben volt s egyenesen a cseresnyefának tartott.

A mint tehát Peti is a fán ült és szedegette az édes cseresnyét, egyszerre zajt hall feje fölött az ágak közt; föltekint — s majd lepottyant a fáról ijedtéber — ott ült fölötte s vigyorgott reá a majom s Peti, ki nem sokat tudott a természetrajzból, a szelid ártatlan kis majmot legalább is valami emberölő szörnyetegnek nézte. Egész testében reszketett és szepegve kiáltá az őrt álló Gyurkának:

„Gyuri — jöjj ide — segíts! Vad majom van itt a fán!“

„Mi van ott?“

„Vad majom! Jöjj hamar!“

De hiszen Gyurkának sem kellett több; úgy elszaladt, hogy meg sem állt, míg haza nem ért szülei házába.

Peti látta, hogy pajtása megszökött és még inkább megrettent. A majom, kíváncsi természete szerint még közelebb jött s Peti orra előtt kezdett éles körmeivel hadonázni, s fogait vicsorgatta rá. Peti eleinte szeliden meg akarta kérlelni ellenségét és nyájasan kezdé mondogatni: „kedves majom barátom — kedves szép majmocskám —“, de csakhamar torkán akadt a szó, mert a mint beszélni kezdett a majomhoz, ez még közelebb jött és már hozzá is akart kapni csunya kezével. Hideg veríték lepte el Peti homlokát s én bizony nem tudom, hogy menekült volna kellemetlen helyzetéből; de egyszerre hangok hallatszottak a fa alatt és a majom fülelni kezdett.

A
vevén a
hogy a
és ott
oda me
szeretet
de nagy
már, m
tól-e,
rajtakap
rá szük
oda jöt
báncsa
jól ism
talanul
kapaszk
lábaiva

„J
„M
szen m
ott tol

„J
majmo
Peti
egyet
majom
hirtele
szököt
nézeg
gazdáj
ezutta
nem
akarta

„
kiálto
tön l
kapsz
E
lénk

A kastély ura tudniillik észre vevén a majom elszökését, gyanítá, hogy a gyümölcsös kertbe lopózott és ott nyaláncodik a cseresnyefán, oda ment tehát utána. Peti látta és szeretett volna segítségért kiáltani, — de nagy szepegésében azt sem tudta már, mitől féljen inkább: a majomtól-e, vagy attól, hogy a lopáson rajtakapják. Azonban nem is volt rá szükség, hogy kiáltson; a háziur oda jött a fa alá és egy nagy korbácssal pattogni kezdett. A majom jól ismerte e jelt és nagyon nyugtalanul ugrált a fa ágai közt, belekapaszkodva kezeivel egy galyba, lábaival pedig épen Petinek szájába.

„Jaj, jaj, jaj!” orditá Peti.

„Mi az?” szólott lenn az ur „hiszen nem csak a majom van a fán, ott tolvaj is van.”

„Jaj, jaj! Vegyék le ezt a majmot! Jaj, jaj, jaj!” ordított Peti kétségbeesetten. Az ur még egyet pattantott a korbácssal s a majom, jól megrázva Peti üstökét, hirtelen leugrott a fáról és sebesen szökött a kastély felé, vissza-vissza nézegetve, vajon nem jön-e utána gazdája a korbácssal. Majom koma ezuttal szárazon menekült, gazdája nem ment utána, hanem a tolvajt akarta megcsipni.

„No most csak le a fáról,” kiáltott föl Petihez, „mert ha rögön le nem jössz, még jobban ki kapsz.”

Peti most már bánta, hogy félénk kiáltozásával elárulta magát;

de hiába volt minden bánkódás, le kellett jönni a fáról.

„Hát te vagy az a tolvaj, a ki az én cseresnyémre megéheztél, he?” kérde az ur.

„Nem — nem —”, dadogá Peti; „kérem — én csak ijedtemben futottam a fára — megijedtem a majomtól.”

„Ne hazudj,” szólott az ur komolyan és veszedelmes módon kezdte emelgetni azt a nagy korbácsot; „te lopni akartál. És miért orditoztál annyira?”

„Hát kérem — az a majom hajamba kapaszkodott és rettenetesen czibált — azt hittem, hogy kikaparja a szememet —”

„No, most az egyszer nem büntetek meg, mert a majomtól eléggé kikaptál; hanem ha még egyszer itt talállak, akkor jaj neked; egy kalitkába zárlak a majommal.” E szavaknál a házi gazda kissé elfordult, hogy a fiu ne lássa nevetését; aztán visszafordult és szólott: „Most elmehetsz!”

Peti ezt nem mondatta magának kétszer s úgy szaladt ki a kertből, hogy lába is alig érte a földet. Nem is ment többé cseresnyét lopni. A majomnak pedig hire terjedt a faluban és a vásott fiuk ezután még közel sem mertek menni a gyümölcsös kerthez.

GYEREMEK AZ ERDŐBEN. (lásd 111. l.)

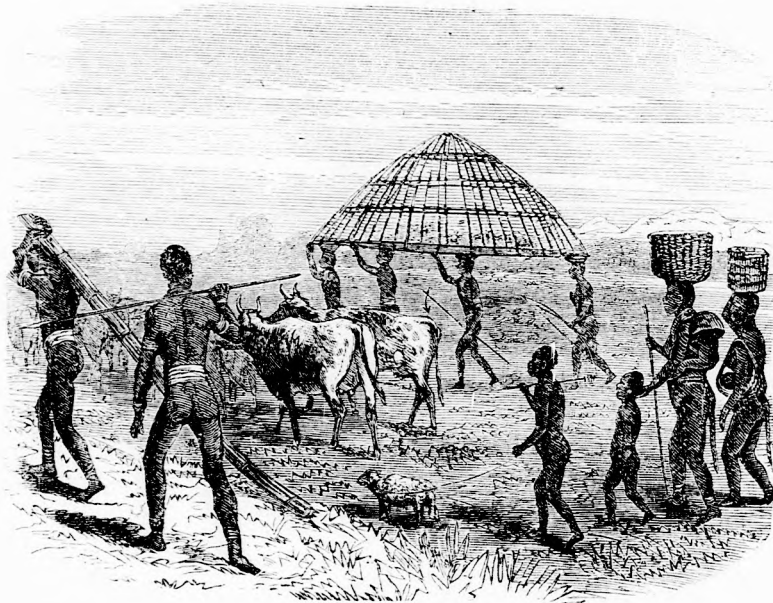
A FIAHORDÓ VAGY KÄNGURU. (lásd 110. l.)

A FIAHORDÓ (KAENGURUH.)

(Képpel a 109. l.)

E félénk állat hazája Ausztrália. Mozdulata, melynél főszköz a két hátulsó láb s a fark, mindig ugrádozó, füssön bár a sivatagon vagy mászszék a sziklák ormain, vagy a fa tetejére, vagy pedig gázoljon bár vízben s uszszék. Tulajdonképi hangja nincs, mert mormogás és köhögéshez hasonló mekegését nem lehet hangnak nevezni. Tápláléka különféle növényekből áll.

Ez állatnál minden igen különös és csodálatos: a járás, minden mozdulat, magatartása rokon- és idegen állatokkal szemben. Az utasok, kik Ausztráliából jönnek, megegyeznek abban, hogy alig lehet csodálatosabb látvány egy menekvő känguruh-nyájnál, mely hátsó részének erős izmaival veti föl magát s eszevesztetten ugrádozik tova. A nagyobb känguruh egy szökéssel 26 lábnyira is elugrik. A känguruh futásáról azt mondám, hogy eszeveszett. Noha kevés veszteni

AFRIKAI BENSZÜLÖTTEK. (lásd 103. l.)

való esze van ez állatnak — mert még a birkánál is együgyűbb — de ha vére fölhevül, legyen ez a félelemtől vagy egyéb ok következtében, nem bír magával, mert ez állat főjellemvonása a félelem s ennek nem ritkán esik áldozatul. Így egy känguruh egy ízben annyira megijedt a villámtól s a rákövetkező dörgéstől, hogy még aznap kimult.

A känguruh azonban örvideni is tud s különösen fiaiban nagy öröme telik.

A känguruh-kölyöknek negyven nap kell míg napvilágra kerül. Anyja ekkor emlőjéhez szoritja, mely ott van erszényében (így nevezik azon tarisznyát, melyben a fiahordó fiait hordja,) s ott hagyja azt két hónapig. A legközelebbi négy hónap alatt fejlődni kezdenek a tagocskák s végre a bőre megbundásodik. Ezen időtől fogva aztán ki-kidugja fejcskáját s hegyes orocskájával mulatságosan szaglálgat és 14 hónapos korában már kiszalad a m

lad a m
gyöngéd f

Az
gette köl
tatta meg
pal szüle
kicsit, m
dig vissz
mig vég
anyja föl
menek ki
nőtt käng
az, hogy
s még a
is van f
már egy

A
állatkert
keresni,
mit tanu

GYER.

H
K
G
K

Ö
F
T
F

N
A
S
B

A
A
S
B

B
A

lad a mezőre s megbirkózik az első gyöngéd fűszállal.

Az anya, mely mindezeideig rejtegette kölykét s még az apának sem mutatta meg, most egyszerre, kilencz hónappal születése után szabadon bocsátja a kicsit, mely azonban anyja szavára mindig visszanéz az erszénybe mindaddig, míg végre nem fér már bele s ekkor anyja fölmondja neki a lakást s ő kelmének kin kell laknia, mint aféle meg-nótt känguruhoz illik. Különös azonban az, hogy a känguruh-kölyök soká szopik, s még akkor is, midőn már magának is van fia s anyja is újra szoptat már egy másik kölyköcskét.

A känguruh kalitját, ha a pesti állatkertben sétáltok, ne felejtsetek fölkeresni, s elmondhatjátok neki azt, hogy mit tanultatok felőle.

GYERMEKEK AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 108. l.)

Harangvirág, gyöngyvirág
Kakukfű, vadrózsa-ág, —
Gyermekek tépik, szedik,
Koszorúba kötözik.

Ótt a göresös, öreg bükk
Fák közt a legöregebik,
Tövében az ibolya
Fussunk lányok amoda!

Ni, oldalán fölszalad
A repkény, az iszalag.
S a hegyében, nem alatt,
Búg a kedves vadgalamb.

Az ágra madár re ül,
A virágon lepke ül.
S mi surran tova s ide?
Biz az döngő méhike.

Hát amoda mi szalad?
Az a csacska, gyors patak.

S a fű alatt mi siklik?
Fürge, ragyogó kis gyík.

Szép az erdő gyönyörű!
Csupa ragyogás, derű!
Csak a vén fa árnyiban
Enyhitő hűvöske van.

Kakukfű, vadrózsa-ág
Gyöngyvirág, harangvirág!
Gyermekek tépik szedik
Koszorut köt mindegyik!

HINTA.

(Képpel a 104. l.)

Ing a, ring a
Könnyű hinta,
Nelli mint a
Fecske rajta.

Mint a fecske
Nelli rajta.
Anyja karja
Egyre hajta.

Hová hajtasz
Én lelkecském?
Hová repülsz
Nelli fecském?

Fölrepül és
Le megint a;
Viszi, hozza
Őt a hinta.

Nelli után
Jó a Minka,
Azután meg
Karolinka.

Linka után
Jó a Tinka
Estig ring a
Könnyű hinta.

ANJOU MARGIT KIRÁLYNÉ (lásd 102. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon.

